

Arrest

nr. 192 435 van 25 september 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 april 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 mei 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2017.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DESGUIN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 22 september 2014 in het huwelijk met L.K., een Albanees onderdaan die rechtsgeldig België verblijft.

1.2. Op 2 december 2014 diende verzoekster een aanvraag om, in functie van haar echtgenoot, tot een verblijf verblijf in het Rijk te worden toegelaten.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 26 januari 2015 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te

worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Schaarbeek nam op 16 december 2015 de beslissing om het door verzoekster en L.K. in Albanië afgesloten huwelijk niet te erkennen.

1.5. Op 25 april 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekster op 25 april 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [K.]

voornaam: [L.]

[...]

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 25.04.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 dd 26.01.2015), ter kennis gegeven op 05.02.2015. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Op 04.12.2014 wenste betrokkene te Schaarbeek haar buitenlands huwelijk met een 20 jaar oudere, Albanese onderdaan ([K.L.][...]) te laten registreren. Op 16.12.2015 weigerde de gemeente Schaarbeek dit buitenlands huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Brussel (dd 26.11.2015), nadat was vastgesteld dat betrokkene een buitenlands huwelijk wenste te registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van het buitenlands huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft

onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene verklaart dat de heer [K.] gezondheidsproblemen heeft en dat ze voor haar partner zorgt. De gezondheidssituatie van de heer [K.] opent niet het recht tot verblijf. Betrokkene toont niet aan dat niemand anders kan instaan voor de zorg van de heer [K.], professioneel of niet-professioneel. Assistentie, zowel professionele als niet-professionele, kan via meerdere kanalen en middelen aan de heer [K.] worden aangeboden andere dan de fysieke aanwezigheid van zijn partner. Een verwijdering van betrokkene impliceert trouwens geen beëindiging van de familiale relaties: mocht de heer [K.] niet naar het land van herkomst kunnen reizen wegens gezondheidsproblemen, kan betrokkene steeds de moderne communicatiemiddelen benutten om een band te onderhouden. Betrokkene kan via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland een procedure opstarten vanaf de datum waarop betrokkene voldoet aan de voorwaarden om dergelijke procedure op te starten. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het recht op een billijke administratieve procedure, van de hoorplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“ Normes en cause

L'article 8 de la Convention européenne, qui impose également une analyse de proportionnalité de la mesure eu égard à l'ingérence qui est portée dans les droits qu'il entend protéger, à savoir le droit à la vie privée et familiale. L'article 7 de la Charte européenne contient des garanties analogues.

L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme protège pareillement la vie privée. La notion de « vie privée » est circonscrite comme suit :

"La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidabras et Dziautas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00. § 43, CEDH 2004-VIII). En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (KA. Et A.D. c. Belgique, nos 42758/98 et 45558/99. § 83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GC], no 28957/95. § 90, CEDH 2002-VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02. § 61, CEDH 2002-III). Si la Cour admet, d'une part, que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Russie, nos 46133/99 et 48183/99. § 95, CEDH 2003-IX (extraits)), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle (Niemiets c. Allemagne, 16 décembre 1992, § 29, série A no 251-B). L'article 8 garantit ainsi la « vie privée » au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une « vie privée sociale », à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité

d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables (voir, en ce sens, *Campagnano c. Italie*, no 77955/01. § 53, CEDH 2006-V, et *Bigaeva c. Grèce*, no 26713/05. § 22, 28 mai 2009). » (*Cour EDH, Özpinar c. Turquie*, 19 octobre 2011).

Le droit à la vie familiale impose d'opérer une balance des intérêts qui tienne compte de l'ensemble des circonstances pertinentes, en particulier celles de nature à démontrer l'intensité des liens familiaux et l'impossibilité de mener la vie familiale dans le pays d'origine (voy. notamment en ce sens : B. RENAULD, T. BOMBOIS, P. MARTENS, « Existe-t-il un droit fondamental au regroupement familial à Strasbourg, à Luxembourg et à Bruxelles ? » in X., *Mélanges en l'honneur de Michel Melchior*, Bruxelles, Bruylant, 2010, p. 795 ; H. LAMBERT, « Family unity in migration law : The evolution of a more unified approach in Europe » in V. CHETAIL et C. BAULOZ (dit.), *Research Handbook on International Law and Migration*, Cheltenham, Edward Elgar Publishing, 2014, p. 204).

Pareille obligation de réaliser une mise en balance entre l'intensité de la vie familiale, d'une part, et l'intérêt des Etats à contrôler leurs frontières, d'autre part, ressort d'une jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme qu'exprime notamment l'arrêt *Jeunesse c. Pays-Bas* du 3 octobre 2014 (req. n° 12738/10) :

« Si l'article 8 tend pour l'essentiel à prémunir l'individu contre des ingérences arbitraires des pouvoirs publics, il peut de surcroît engendrer des obligations positives inhérentes à un 'respect' effectif de la vie familiale. La frontière entre les obligations positives et les obligations négatives de l'Etat au titre de cette disposition ne se prête toutefois pas à une définition précise. Les principes applicables sont néanmoins comparables. Dans les deux cas, il faut avoir égard au juste équilibre à ménager entre les intérêts concurrents de l'individu et de la société dans son ensemble » (§106)

Votre Conseil souligne également que l'article 8 CEDH impose à « l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause ». Votre Conseil annulait ensuite la décision entreprise en constatant que « la partie défenderesse ne manifeste pas avoir eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de la vie privée et familiale » (CCE n°139 759 du 26 février 2015).

Cet arrêt confirme la ligne jurisprudentielle de Votre Conseil, selon laquelle, dès lors que l'administration a (ou doit avoir) connaissance de la vie privée ou familiale des administrés, il lui incombe d'en tenir compte et de motiver sa décision à cet égard, notamment : « Le Conseil estime que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait ou devait avoir connaissance au moment de prendre les ordres de quitter le territoire, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit, dès lors, être considérée comme fondée à leur égard. » (CCE 25 octobre 2013, n°112 862) ; « La partie défenderesse a fait une application automatique de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 en violation des obligations qui lui incombent au regard de l'article 8 CEDH. » (CCE 8 septembre 2009, n° 31 274 ; CCE 28 janvier 2010, n° 37 703) ; « Het bestuur was op de hoogte was van de gezinstoestand, maar heeft hierover geen enkel motief opgenomen in de bestreden beslissing, terwijl de mogelijkheid bestaat dat artikel 8 EVRM in het gedrang komt. » (RvV 7 janvier 2010, nr. 36 715 — L'autorité était au courant de la situation familiale, mais n'a fourni aucun motif dans la décision querellée, alors qu'il est possible que l'article 8 CEDH soit mis à mal.) ; « De verwerende partij, die een bevel om het grondgebied te verlaten treft op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, dient in het licht van artikel 8 van het EVRM te motiveren waarom beslist werd tot afgifte van het bevel, ondanks het eerder aangevoerde bestaan van de gezinscel waarvan zij niet kan voorhouden onwetend te zijn. » (RvV 8 juillet 2010, nr. 46 048 - La partie défenderesse, qui prend un ordre de quitter le territoire sur pied de l'article 7 §1 1° de la loi du 15 décembre 1980, doit motiver, au regard de l'article 8 CEDH, pourquoi il est enjoint à l'intéressé de quitter le territoire malgré que l'existence d'une cellule familiale ait déjà été portée à sa connaissance et qu'il ne peut être soutenu qu'elle n'en avait pas connaissance.) ; « Het staat de gemachtigde van de staatssecretaris vrij een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten te treffen ten aanzien van verzoekster, maar in dit geval dient ze rekening te houden met en te motiveren waarom ondanks de door haar gekende familiale situatie van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen wordt, dit in het licht van artikel 8 EVRM. » (RvV 8 juillet 2010, nr. 46 035 — Le délégué de la secrétaire d'Etat est libre de délivrer un simple ordre de quitter le territoire à l'encontre de la requérante, mais dans ce cas, il doit tenir compte et motiver pourquoi, malgré sa situation familiale dont elle a connaissance, un ordre de quitter le territoire est pris, et ce, à la lumière de l'article 8 CEDH.)

L'article 74/11 de la loi du 15.12.1980 impose la prise en compte «de toutes les circonstances propres à chaque cas » lors de la prise d'une interdiction d'entrée et de la définition de sa durée :

§ 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée.

L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4.

Le législateur belge n'a pas manqué de le rappeler lors des travaux parlementaires, en ces termes :

"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. " (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). »

L'article 11 de la Directive Retour que cette disposition entend transposer prévoit cela : « La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas » ; Le considérant 6 expose : « Conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier. Lorsqu'ils utilisent les formulaires types pour les décisions liées au retour, c'est-à-dire les décisions de retour et, le cas échéant, les décisions d'interdiction d'entrée ainsi que les décisions d'éloignement, les États membres devraient respecter ce principe et se conformer pleinement à l'ensemble des dispositions applicables de la présente directive. » Le considérant 14 concerne expressément les interdictions d'entrée et qu'il souligne : « La durée de l'interdiction d'entrée devrait être fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas ».

Il est de jurisprudence constante que la motivation d'une décision d'interdiction d'entrée doit permettre au destinataire de comprendre pourquoi la durée maximale d'interdiction d'entrée a été retenue (RvV nr 108.577 du 26 août 2013, nr 106.581 du 10 juillet 2013; nr 105.587 du 21 juin 2013). Ce n'est aucunement le cas en l'espèce.

L'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 prévoit que :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Les obligations de motivation (dont l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980) imposent à l'administration d'exposer les motifs sur lesquels repose une décision (motivation formelle), mais également que cette motivation soit vérifiable, exacte, pertinente, adéquate et admissible (motivation matérielle) - (CE, 25 avril 2002, n° 105.385).

Le principe de bonne administration implique que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci. La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière

connaissance de cause» (C.E., 23 février 1966, n°58.328) ; procéder «à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (C.E., 31 mai 1979, n°19.671) ; «rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claeys, no. 14.098, du 29 avril 1970).

Le droit à une procédure administrative équitable, en ce compris les principes de bonne administration, le devoir de minutie, le droit d'être entendu et le principe « audi alteram partem », imposaient à la partie défenderesse d'inviter, ou à tout le moins de « mettre en mesure », le requérant à faire valoir ses arguments à l'encontre des décisions qu'elle se proposait de prendre :

« qu'eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigné du territoire (...); que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue: » (C.E. n°230293 du 24 février 2015, nous soulignons ; voy. également C.E. n°230257 du 19.02.2015 ; CE n°233.257 du 15.12.2015 ; CE n°233.512 du 19.01.2016 ; CCE n°141 336 du 19.03.2015 ; CCE n°146 513 du 27.05.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015; CCE n°151890 du 7.09.2015; CCE n° 157.132, du 26.11.2015; CCE n° 151.890, du 7.09.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015).

Afin d'être utile et effective, cette invitation à être entendu doit être assortie de certaines garanties, telles: l'information complète quant aux enjeux et la décision que l'administration se propose de prendre, le droit de s'entretenir avec un conseil, des questions ciblées...

P. GOFFAUX définit les contours de cette obligation « d'entendre » comme suit (voy. P. GOFFAUX, Dictionnaire de droit administratif, 2eme éd., Bruxelles, Bruylant, p. 83, nous soulignons) :

«L'administré doit être averti au moyen d'une convocation suffisamment explicite de la mesure — et de ses motifs — que l'administration envisage de prendre à son égard et de l'objet et du but de l'audition afin de pouvoir utilement s'expliquer.» (CE, 16.09.1991, n°37.631 ; CE 3.04.1992, n°39.156; CE 19.04.2003, n°118.218 ; CE, CE 13.10.2004, n°135.969 ; CE 27.10.2005, n°150.866 ; CE 23.10.2007, n°176.049 ; CE 26.10.2009, n°197.310)

«Il doit pouvoir prendre connaissance de l'ensemble du dossier» (CE 1.07.1992, n°39.951 ; CE 28.10.1994, n°50.005)

L'administré doit aussi « disposer d'un délai suffisant pour faire utilement valoir ses observations. » (CE, 3.04.1992, n°39.156)

«La jurisprudence récente y inclut aussi le droit d'être assisté par un avocat qui peut prendre la parole lors de l'audition » (CE, 28.03.2006, n°157.044 ; CE, 11.09.2007, n°174.371).

Le Conseil d'Etat a également rappelé que ces droits et garanties prévalaient préalablement à chaque décision administrative ayant un objet distinct, tels un ordre de quitter le territoire et une interdiction d'entrée (CE n 233.257 du 15 décembre 2015).

L'absence d'invitation à faire valoir sa position, l'absence de garanties, et le fait que la partie requérante aurait pu faire valoir certains éléments, qui sont « de nature » à « influencer » sur la décision, doit mener à l'annulation de la décision, sans que le Conseil du contentieux des étrangers ne puisse se prononcer sur l'incidence qu'auraient pu avoir ces éléments (CCE n°166 091 du 20.04.2016). Cela découle notamment de la portée du contrôle opéré par le CCE, soit un contrôle de légalité, et de la séparation des fonctions administratives et judiciaires.

En effet, le Conseil du contentieux des étrangers ne peut, sans méconnaître la compétence qui lui est confiée par la loi belge, ainsi que le principe de la séparation des pouvoirs et de la séparation des fonctions administratives et juridictionnelles, préjuger de ce qu'aurait été la décision, si le droit du requérant d'être entendu avait été dûment respecté, et que les informations qu'il a à faire valoir avaient été prises en compte par la partie défenderesse.

La doctrine confirme également cette position :

« Il est plus respectueux de la séparation des fonctions administratives et juridictionnelles d'annuler un acte s'il est illégal, quitte à ce que l'administration reprenne la même décision sans plus commettre d'irrégularité. » ; »

Le Juge européen a déjà pu souligner, dans d'autres affaires relatives aux droits d'un administré de faire valoir ses arguments dans le cadre d'un processus décisionnel [...]:

« 103 Il y a lieu de répéter que le vice affectant la procédure administrative ne saurait être régularisé lors de la procédure devant le Tribunal, qui se limite à un contrôle juridictionnel dans le seul cadre des moyens soulevés et qui ne peut donc pas remplacer une instruction complète de l'affaire dans le cadre d'une procédure administrative. En effet, si la requérante avait, par le biais d'une liste appropriée, découvert des documents d'ICI disculpant les deux entreprises, elle aurait éventuellement pu, pendant la procédure administrative, influencer les appréciations portées par la Commission. Dès lors, il convient de retenir la troisième branche du moyen » (Arrêt du Tribunal de première instance de l'Union Européenne (première chambre élargie) du 29 juin 1995. — Solvay SA contre Commission des Communautés européennes, Aff. T-30/91 ; dans le même sens, voy. l'arrêt du 15 mars 2000 dans les affaires jointes T-25/95, T-26/95, T-30/95, T-31/95, T-32/95, T-34/95, T-35/95, T-36/95, T-37/95, T-38/95, T-39/95, T-42/95, T-43/95, T-44/95, T-45/95, T-46/95, T-48/95, T-50/95, T-51/95, T-52/95, T-53/95, T-54/95, T-55/95, T-56/95, T-57/95, T-58/95, T-59/95, T-60/95, T-61/95, T-62/95, T-63/95, T-64/95, T-65/95, T-68/95, T-69/95, T-70/95, T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 et T-104/95.)

Dans cette même décision, le Tribunal soulignait également [...]:

« 102 Le Tribunal ne méconnaît pas que la préparation de listes et l'éventuelle protection des secrets d'affaires précédant « l'accès au dossier » entraînent une charge administrative considérable pour les services de la Commission, comme celle-ci l'a fait valoir à l'audience. Cependant, le respect des droits de la défense ne saurait se heurter à des difficultés techniques et juridiques qu'une administration efficiente peut et doit surmonter. »

• Résumé des branches du moyen

Première branche

La partie défenderesse n'a pas mis la partie requérante en mesure de faire valoir utilement et effectivement ses arguments dans le cadre du processus décisionnel, lesquels auraient certainement influé sur les décisions prises, et particulièrement le fait que le requérant dispose de liens étroits avec la Belgique :

i. Sa présence à l'audience du Tribunal de première instance, relative à la procédure de reconnaissance de mariage, est obligatoire ; Certes, elle n'est pas rendue obligatoire par le Code civil, mais le magistrat en charge de cette affaire impose la présence des parties à l'audience, dès lors qu'il lui appartient d'évaluer la sincérité de la relation de la requérante et de Monsieur [K.], et qu'il est évident qu'une telle évaluation requiert que les parties soient interrogées à l'audience ;

ii. Les termes de la circulaire du 17 septembre 2013 (MB 23.09.2013), qui prévoit la suspension de l'exécution d'un ordre de quitter le territoire soit jusqu'au jour de la décision de l'Officier de l'état civil de reconnaître l'union conclue à l'étranger (en l'occurrence le mariage célébré en Albanie): une telle décision définitive n'a pas été prise à l'encontre de la requérante, vu la procédure actuellement pendante devant le Tribunal de première instance ; la requérante aurait pu arguer que la protection prévue par cette circulaire doit à tout le moins lui être appliquée par analogie, dès lors qu'une différence de traitement à cet égard ne reposerait pas sur une distinction objective, un but légitime, et une différence proportionnelle ; en tout cas, au vu de cette ligne de conduite de l'administration à l'égard des étrangers qui poursuivent l'officialisation de leur union, cela aurait relativisé le grief fait à la partie requérante de s'être maintenue sur le territoire du Royaume dans l'attente de l'issue de cette procédure; cela nuance la position de la partie défenderesse, qui se montre sévère quant à ce et inflige une interdiction particulièrement longue (maximale, cfr infra);

iii. Il n'est pas raisonnable, car démesurément plus coûteux pour un service considérablement moindre, de requérir des tiers pour assurer les soins dont Monsieur [K.] a besoin ; cela est coûteux pour le couple, dont la situation financière est modeste, comme l'a constaté l'Office des étrangers dans la décision de refus de regroupement familial, mais c'est aussi plus coûteux pour la société belge (remboursement des frais exposés pour les soins de santé), dont la partie défenderesse est censée défendre les intérêts ;

iv. La requérante conteste que les moyens de subsistance du couple ne seraient pas suffisants pour que son droit au séjour soit reconnu (cfr recours introduit contre la décision de refus), alors que c'était le seul obstacle à la reconnaissance de ce droit, avant que l'administration communale décide de refuser la reconnaissance du mariage, ce que l'Office des étrangers avait pourtant accepté de faire ; Une fois ces obstacles surmontés, son droit au séjour pourrait être très simplement reconnu, mais une interdiction d'entrée entraver la reconnaissance de ce droit, et la requérante estime que cette interdiction d'entrée, particulièrement au vu de sa durée, forment un obstacle disproportionné aux faits de la cause ;

Ces éléments sont clairement de nature à influencer sur la décision entreprise, puisqu'ils permettent de nuancer les reproches faits par la partie défenderesse à la requérante de s'être maintenue sur le territoire, et influent également sur ses perspectives de séjour en Belgique. Ils sont de nature à influencer tant sur la prise d'une interdiction d'entrée, que sur la détermination de la durée de celle-ci. Ce dernier est, en l'espèce, particulièrement long et on peut légitimement penser que la partie défenderesse aurait considéré ne pas interdire l'entrée, ou en tout cas pas aussi longtemps, si la requérante avait été en mesure de faire valoir effectivement et utilement ses arguments avant la prise de la décision entreprise, en toutes ses composantes. Cela aurait également permis à la partie défenderesse de statuer en toute connaissance de cause, quod non (cfr deuxième branche).

Deuxième branche

La partie défenderesse n'a pas cherché à réunir tous les éléments utiles pour statuer en toute connaissance de cause et fonder ses décisions sur une évaluation de tous les éléments pertinents, et particulièrement les éléments listés à la première branche tenant aux raisons pour lesquelles la partie requérante s'est maintenue sur le territoire (procédures en cours, situation de santé de Monsieur [K.], cfr première branche, points i à iv tenus pour intégralement reproduits ici).

Troisième branche

La partie défenderesse n'a pas tenu compte de tous les éléments de la cause, et cela ne ressort pas de la motivation, et particulièrement les éléments listés dans le cadre de la première branche (points i à iv, tenus pour intégralement reproduits ici), comme l'imposent pourtant les obligations de minutie, le droit fondamental à la vie familiale, l'article 74/11, pris seuls et conjointement aux obligations de motivation.

Or, ces éléments sont particulièrement importants pour déterminer la durée de l'interdiction d'entrée que se proposait de prendre la partie défenderesse et militent en faveur d'une interdiction d'entrée moins longue que 3 ans, qui est le maximum dans un cas comme celui de la requérante, où un précédent oqt n'a pas été exécuté (article 74/11).

Quatrième branche

La partie défenderesse n'a pas tenu compte de tous les éléments de la cause, et cela ne ressort pas de la motivation, et particulièrement les éléments listés dans le cadre de la première branche (points i à iv, tenus pour intégralement reproduits ici), comme l'imposent pourtant les obligations de minutie, le droit fondamental à la vie familiale, et l'article 74/13, pris seuls et conjointement aux obligations de motivation.

Or, ces éléments sont particulièrement importants pour déterminer le délai accordé pour quitter le territoire et militent en faveur d'une suspension d'une telle obligation, en vertu des principes consacrés par la circulaire du 17.09.2013 citée à la première branche, où à tout le moins de l'octroi d'un certain délai. En l'espèce, aucun délai n'a été laissé pour quitter le territoire, ce qui fonde également l'interdiction d'entrée.

Le Conseil d'Etat est clair quant au fait que les normes en cause imposent à la partie défenderesse d'avoir égard à la vie privée et familiale de l'étranger lors de la prise d'une décision d'éloignement et de

présenter une motivation attestant de la prise en compte de tous les éléments pertinents à cette analyse (CE n°236.439 du 17 novembre 2016) :

« le requérant [l'Office des étrangers] est néanmoins tenu de veiller, lors de la prise d'une décision d'éloignement, au respect de la vie privée et familiale de l'étranger, conformément à l'article 74/13 de la même loi ainsi qu'aux exigences de l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, et doit donc effectuer une mise en balance des intérêts en présence, à laquelle le législateur n'a pas déjà procédé. »

Cinquième branche

L'application du délai d'interdiction d'entrée maximal n'est pas dûment motivé et l'article 74/11 §1er est méconnu :

- le fait d'affirmer que cela est proportionné ne suffit pas à le démontrer ; en outre, comme cela a été dénoncé dans les branches précédentes, la partie défenderesse n'a pas eu égard à tous les éléments pertinents pour évaluer la proportionnalité de la mesure ;
- c'est à tort que la partie défenderesse inverse la logique de la loi en affirmant qu'il faudrait que le dossier contienne des éléments qui pourraient conduire à l'application d'un délai inférieur, car c'est à la partie défenderesse de justifier pourquoi le délai maximal est appliqué : en d'autres termes, en raisonnant de la sorte, la partie défenderesse fait du délai maximal le délai de principe, ce qui est contraire à l'article 74/11 §1er et à l'article 11 de la directive 2008/115 qu'il entend transposer ;

Sixième branche

La motivation de l'interdiction d'entrée, et particulièrement de sa durée, n'est pas suffisamment intelligible, et ne respecte donc pas les obligations de motivation, en ce qu'on comprend mal les motifs ayant trait au fait que l'interdiction d'entrée de 3 ans ne causerait pas de préjudice à la requérante si elle remplit les conditions pour le regroupement familial, alors que, précisément, une telle interdiction d'entrée fera manifestement obstacle à une demande de reconnaissance d'un droit au séjour en Belgique, ou une demande de visa pour regroupement familial, et empêchera la requérante même de venir pour de courts séjours auprès de son compagnon en Belgique.

Face à des affirmations similaires, le Conseil d'Etat rappelle dans son avis n° 57.000/4 du 4 février 2015:

«il ne suffit pas d'affirmer, dans le rapport au Roi, que cette augmentation permet "toujours de répondre au souci de garantir l'unité familiale et l'intérêt de l'enfant" pour que ce soit effectivement le cas, encore faut-il être en mesure de le démontrer ».

Un constat analogue s'impose en l'espèce.

La possibilité d'en solliciter la levée n'affecte en rien ce constat, puisqu'une telle demande dépend de la discrétion de la partie défenderesse, et que cette procédure est très longue, ce qui retardera considérablement toutes les démarches et procédures précitées, et empêchera à la requérante de défendre sa cause dans le cadre de la procédure de reconnaissance de mariage pendante devant les juridictions belges (cfr exposé des faits et première branche).”

2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met

verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel. Verweerder heeft tevens geduid waarom hij opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar. Hij heeft hierbij uiteengezet dat hij een groot belang hecht aan de immigratiecontrole en aan het feit dat verzoekster hardnekkig poogde om illegaal in het Rijk te verblijven. Hij heeft tevens de elementen die verzoeksters situatie kenmerken in aanmerking genomen en toegelicht geen redenen te zien die kunnen verantwoorden om een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur te voorzien. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze stelt verzoekster in staat om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel laat verweerder toe een vreemdeling een inreisverbod op te leggen waarvan de geldigheidsduur dient te worden vastgesteld rekening houdende met *“de specifieke omstandigheden van elk geval”* indien ten aanzien van deze vreemdeling werd beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen termijn voor een vrijwillig vertrek is toegestaan of indien deze vreemdeling geen uitvoering gaf aan een vroegere beslissing tot verwijdering.

In casu is het niet betwist dat verweerder op 25 april 2017 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nam waarbij haar geen termijn werd toegestaan om het land te verlaten en dat zij geen uitvoering gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 5 februari 2015 ter kennis werd gebracht. Verzoekster geeft echter aan dat verweerder er zich in casu toch had dienen van te weerhouden om de bestreden beslissing te nemen. Zij wijst er in eerste instantie op dat deze beslissing haar verhindert om in persoon aanwezig te zijn op de zitting van de rechtbank van eerste aanleg wanneer het beroep dat zij instelde tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om haar huwelijk met L.K. niet te erkennen zal worden behandeld. Zoals verzoekster zelf aangeeft is haar aanwezigheid op deze terechtzitting niet door de wetgever verplicht gesteld en verzoekster kan zich ter terechtzitting dan ook laten vertegenwoordigen door haar raadsman. Er blijkt ook niet dat het betrokken rechtscollege om de persoonlijke verschijning van verzoekster heeft verzocht. Aangezien aan de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand een zeer uitvoerig onderzoek voorafging waarbij zowel verzoekster als L.K. uitvoerig werden gehoord blijkt ook niet dat een persoonlijke verschijning ter terechtzitting in voorliggende zaak een meerwaarde kan bieden. Daarenboven is het niet uitgesloten dat indien de rechtbank van eerste aanleg alsnog zou vereisen dat verzoekster persoonlijk zou verschijnen zij een doorlaatbewijs aanvraagt dat haar toegang geeft tot het Belgische grondgebied louter en alleen om ter terechtzitting te verschijnen.

Daarnaast betoogt verzoekster dat in de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf is bepaald dat de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten zal worden opgeschort tot op het ogenblik dat de ambtenaar van de burgerlijke stand een beslissing heeft genomen omtrent het al dan niet erkennen van een huwelijk. Verzoeker lijkt evenwel uit te gaan van een incorrecte lezing van deze omzendbrief aangezien hierin wordt verwezen naar een uitstel tot *“de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken”*. Deze omzendbrief, waarvan trouwens niet blijkt dat hij een reglementair karakter heeft, is er slechts op gericht een vreemdeling in de mogelijkheid te stellen een rechtsgeldig huwelijk in België aan te gaan en voorziet niets aangaande de erkenning van in het buitenland afgesloten huwelijken waarvan de rechtsgeldigheid niet wordt erkend. De omzendbrief heeft daarenboven betrekking op de opschorting van de tenuitvoerlegging van een bevel om het land te verlaten en de bestreden beslissing is geen dergelijke maatregel. Verzoekster kan, gelet op het voorgaande, dan ook niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat verweerder deze omzendbrief naar analogie had dienen toe te passen. Verzoekster kan evenmin worden gevolgd in haar standpunt dat het feit dat zij verdere inspanningen leverde om haar huwelijk te laten erkennen een verantwoording vormde om een rechtsgeldig genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te miskennen.

Verzoekster voert in derde instantie aan dat indien L.K., de man met wie zij in Albanië huwde, in België door derden dient te worden verzorgd dit kosten met zich meebrengt voor de Belgische samenleving en

dat verweerders overweging dat de gezondheidstoestand van L.K. geen reden vormt om af te zien van het nemen van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod dus onredelijk is. Verzoekster lijkt uit te gaan van een incorrecte of onvolledige lezing van de bestreden beslissing daar verweerder niet louter heeft gewezen op de mogelijkheid voor L.K. om een beroep te doen op professionele hulp, doch er ook op heeft gewezen dat andere personen dan verzoekster hem niet-professionele hulp en assistentie kunnen geven. Verzoekster toont niet aan dat deze overweging incorrect is en de Raad merkt op dat uit het voorgelegde administratief dossier blijkt dat L.K. tal van vrienden en kennissen heeft in België, zodat niet vaststaat dat hij louter op verzoekster is aangewezen. Zelfs indien L.K. een beroep zou moeten doen op professionele hulp en dit kosten met zich zou meebrengen, dan nog kan niet worden geoordeeld dat verweerders standpunt kennelijk onredelijk is, nu geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat de beperkte financiële middelen van L.K. zouden verhinderen dat hij de vereiste zorg krijgt en gelet op het feit dat het eigen is aan de organisatie van de Belgische samenleving dat in België verblijvende burgers mee de kosten dienen te dragen voor hulpbehoevenden. Verzoekster gaat met haar argumentatie ook schijnbaar voorbij aan het gegeven dat haar verblijf in het Rijk impliceert dat L.K. bijkomende kosten heeft aangezien hij dan tevens moet instaan voor haar onderhoud.

Verzoekster zet nog uiteen dat verweerder de beslissing nam om haar aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten onontvankelijk te verklaren op grond van de vaststelling dat geen bewijzen werden voorgelegd waaruit kon worden afgeleid dat L.K. over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en dat indien toch aan deze voorwaarde wordt voldaan zij eenvoudig een recht op verblijf zal kunnen laten erkennen. Door te verwijzen naar een hypothetische situatie toont zij echter niet aan dat verweerder enige beoordelingsfout maakte op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing nam.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert de Raad voorts dat verweerder wel degelijk de relatie die verzoekster stelt te hebben met L.K. in aanmerking heeft genomen. Verweerder heeft aangegeven dat het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde het huwelijk van verzoekster en L.K. dat in Albanië werd voltrokken te registreren een contra-indicatie inhoudt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven en deze overweging is niet kennelijk onredelijk. Hij heeft er ook op gewezen dat de bestreden beslissing op zich geen hinderpaal vormt voor verzoekster om alsnog een recht op verblijf in België te laten erkennen eens effectief aan de voorwaarden hiertoe is voldaan en hij heeft verduidelijkt dat de bestreden beslissing op zich, zelfs indien L.K. niet zou kunnen reizen omwille van gezondheidsproblemen, geen belemmering vormt om een relatie te onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen. De Raad merkt tevens op dat verzoekster door bij haar verzoekschrift een medisch attest te voegen waarin wordt gesteld dat L.K., absoluut nood heeft aan de aanwezigheid van een familielid voorbijgaat aan het feit dat zij niet als een familielid kan worden beschouwd aangezien het huwelijk met L.K. niet wordt erkend, en dat zij niet aantoonde dat deze man haar niet kan vervoegen in hun gemeenschappelijk land van herkomst. Verzoeksters betoog dat zij gedurende drie jaar geen korte bezoeken aan L.K. in België zal kunnen brengen – wat het gevolg is van haar weigering om de Belgische verblijfsregels te respecteren – doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Aangezien verweerder zich geenszins heeft beperkt tot de overweging dat het verzoekster in de toekomst vrijstaat de opschorting of de opheffing van de bestreden beslissing te vragen kan zij ook niet worden gevolgd in haar stelling dat deze overweging op zich haar niet toelaat te begrijpen op welke gronden de bestreden beslissing werd genomen. Deze overweging is daarenboven niet incorrect aangezien de mogelijkheid tot opheffing of opschorting uitdrukkelijk in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet is voorzien.

Verweerder heeft de persoonlijke situatie van verzoekster in aanmerking genomen en zij maakt niet aannemelijk dat hij enig relevant gegeven over het hoofd heeft gezien dat een hinderpaal zou vormen om de bestreden beslissing te nemen. Verzoekster toont ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat zij, aangezien haar op 5 februari 2015 reeds een bevel om het land te verlaten werd gegeven, hardnekkig poogde om verder op illegaal in het Rijk te verblijven of dat hij, na haar situatie te hebben bekeken, onterecht oordeelde dat er geen redenen waren om te opteren voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van minder dan drie jaar. In dit verband moet worden benadrukt dat verzoekster door nogmaals te verwijzen naar een procedure die zij instelde bij de rechtbank van eerste aanleg, naar een niet van toepassing zijnde omzendbrief en naar de financiële situatie van L.K. en diens nood aan verzorging niet aantoonde dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door te motiveren dat er geen redenen waren om een inreisverbod met een geldigheidsduur van minder dan drie jaar te verantwoorden gelet op het belang dat dient te worden gehecht aan de migratiecontrole en de hardnekkigheid waarmee verzoekster poogde om illegaal in het Rijk te verblijven.

Het feit dat verweerder geen overwegingen omtrent bepaalde gegevens waarvan niet blijkt dat deze dienstig zijn in de bestreden beslissing heeft opgenomen laat niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

De beschouwingen van verzoekster laten niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.2.3. De bepalingen van artikelen 74/13 van de Vreemdelingenwet zijn van toepassing bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Aangezien de in voorliggende zaak betreden beslissing geen beslissing tot verwijdering is en de verplichtingen die zijn opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dus niet spelen kan geen schending van deze wetsbepaling worden vastgesteld en is verzoeksters uiteenzetting omtrent de rechtspraak van de Raad van State inzake beslissingen tot verwijdering uit het Rijk niet nuttig.

2.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient allereerst te worden gesteld dat niet kan worden vastgesteld dat verzoekster een privé-, gezins- of familieleven heeft dat onder de bescherming van deze verdragsbepaling valt. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat verzoekster toen zij werd gehoord met het oog op de erkenning van het in het buitenland voltrokken huwelijk allerhande elementaire gegevens omtrent de persoon met wie zij stelde een gezinsleven te hebben niet correct kon meedelen en dat zij en L.K. elkaar op verschillende punten tegenspraken. Verder moet ook worden geduïd dat verzoekster nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Zo verzoekster toch enige beschermenswaardige relatie met L.K. zou hebben dan nog dient te worden gesteld dat niet blijkt dat deze relatie niet kan worden verdergezet omdat verzoekster gedurende drie jaar geen toegang heeft tot het Belgisch grondgebied en het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen. Verzoekster en L.K. hebben immers beiden de Albanese nationaliteit en er wordt niet bewezen dat zij niet samen in hun gemeenschappelijk land van herkomst kunnen verblijven. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er enige positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting op verweerder zou rusten waardoor het hem niet zou zijn toegestaan om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.5. Artikel 7 van het Handvest van de grondrechten biedt een bescherming die gelijkaardig is aan deze die is opgenomen in artikel 8 van het EVRM. Gelet op de voorgaande vaststellingen kan bijgevolg ook niet worden besloten dat artikel 7 van het Handvest van de grondrechten is geschonden.

2.2.6. Inzake de aangevoerde schending van de hoorplicht moet worden gesteld dat verzoekster reeds de kans kreeg om haar situatie aan verweerder uiteen te zetten in het raam van een aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten en dat zij reeds werd gehoord in het kader van een onderzoek naar een schijnhuwelijk. Zij kan dan ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat zij haar argumentatie niet kon ter kennis brengen aan verweerder alvorens deze de bestreden beslissing nam en dus onvoldoende werd gehoord.

Er moet tevens worden geduïd dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat zij verweerder nog bijkomende inlichtingen had kunnen verschaffen die hem er konden van weerhouden een inreisverbod op te leggen. Zij verwijst naar haar relatie met L.K., diens gezondheidstoestand en nood aan verzorging en de procedure tot erkenning van haar buitenlands huwelijk, doch deze inlichtingen waren verweerder reeds bekend op het ogenblik dat hij de in casu bestreden beslissing

nam. Zij toont dan ook niet aan dat zij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nog enig nieuw dienstig gegeven kon aanbrengen.

2.2.7. Gelet op het voorgaande kan ook geen schending van de rechten van verdediging worden vastgesteld.

2.2.8. De Raad moet verder benadrukken dat hij enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissing kan toetsen en dat het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (cf. RvS 15 december 2008, nr. 188.772). Hij dient, met verwijzing naar de bespreking van de voorgaande onderdelen van het middel, tevens te duiden dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verweerder enige procedureregeling die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden heeft geschonden.

2.2.9. Inzake de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient de Raad te herhalen dat verzoekster evenmin aantoont dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om de bestreden beslissing te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.10. De beschouwingen van verzoeker laten de Raad ook niet toe te besluiten dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK